

ACTIVITAT DIDÀCTICA PER A CICLE INICIAL DE PRIMÀRIA (6 a 8 anys)
ON VAN A PARAR LES COSES BONIQUES?**Sobre l'exposició LA MORT DE LA INNOCÈNCIA**

Aquesta exposició té l'objectiu d'homenatjar i divulgar l'obra de la reconeguda novel·lista catalana Mercè Rodoreda. Ho fa mitjançant una interpretació estètica de quatre de les seves novel·les: Mirall Trencat, La plaça del Diamant, La mort i la primavera i Quanta, quanta guerra!

Ni el disseny expositiu ni aquestes obres de l'autora van adreçats especialment a un públic infantil. Tanmateix és important que aquests en coneguin l'existència i en reconeguin la vàlua, motiu pel qual la mostra del Palau Robert convida a participar al públic escolar de l'efemèride cultural *Any Rodoreda 1908-2008*.

D'altra banda, l'exposició es planteja com una manera diferent d'entrar en contacte amb una obra literària. Mitjançant la instal·lació i intervenció espacial es contribueix a donar la clau d'interpretació als lectors amb l'objectiu de fomentar la lectura. En paraules de la pròpia comissària Marina Gustà, *“el muntatge sobre les novel·les recull l'empremta que l'atmosfera verbal dels textos narratius deixa després de la lectura: no tant unes històries com uns personatges, uns gestos, unes sensacions, uns objectes, unes frases... Es tracta de “fer sentir”, per dir-ho rodoredianament. En el doble sentit: evocar i escoltar”*

Durada de l'activitat: 1h 30 min.

Dates: De l'1 d'abril al 31 de maig de 2008

Nivell educatiu: Cicle Inicial de Primària (6 a 8 anys)

Número d'alumnes: grup escolar, fins a un màxim de 25 alumnes

TELÈFON DE RESERVES: 670.036.081

Objectius

- Observar i debatre què és bonic i què no
- Voler conservar la bellesa
- Entendre que els records ens permeten conservar les coses boniques
- Emprendre accions per conservar els records
- Comprovar que escriure és una manera de conservar el records
- Comprendre que Mercè Rodoreda ho feia

Desenvolupament de l'activitat

L'activitat es basa en una breu frase de la novel·la **Mirall trencat**: “*On havia anat a parar tot el que era bonic?*”

Al tercer espai de l'exposició, dedicat a aquesta obra, es pot veure la instal·lació d'un jardí, una caseta de nines, unes bombolles... Aquesta instal·lació evoca aquella bellesa perduda, aquella mirada enrere nostàlgica, aquella intuïció de l'efímer, aquell anhel de conservar perennement el present, que caracteritzen la novel·la *Mirall Trencat*. Es correspon perfectament amb el títol de l'exposició “La mort de la innocència”.

L'activitat plantejada es desenvoluparà en tres espais: el jardí del Palau Robert, l'espai 3 de l'exposició, convertit en la casa de nines que a la novel·la representa la torre dels Valldaura, i l'aula-taller del Palau Robert.

Després de visitar el jardí i admirar els punts de vista del propi Palau Robert es farà una breu introducció per tal de conèixer una mica l'escriptora motiu de l'exposició.

A partir dels **petits objectes bonics** que els nens i nenes duran a l'exposició, es treballarà el paper de la memòria, la relació amb els sentiments i sensacions que els objectes escollits ens evocuen, així com el sentiment de buit que es produeix quan no som capaços de conservar els nostres records.

Per tal d'ajudar a conservar aquests records que tant ens estimem, els objectes s'ordenaran per tipologies o segons els sentiments i sensacions que hagin evocat, i es tancaran dins de pots o capses transparents. Aquests s'etiquetaran convenientment i s'afegirà un petit comentari emotiu. Pots i capses es disposaran entre tots els participants contribuint a la creació d'una exposició.

Finalment els dibuixos que els nens hauran portat de casa s'introduiran en una carpeta que es portarà a l'espai de Mirall Trencat de l'exposició. Un cop comentat aquest espai procurant entendre'l en relació al que s'ha fet anteriorment, es deixarà la carpeta, com un record més, sota l'arbre que trobaran en aquell espai i que representa el jardí que apareix a la novel·la.

Treball previ a l'escola

Es requereix un treball previ abans de la visita per tal de poder realitzar adequadament l'activitat. Aquest treball l'haurà de conduir el professor del centre que dirigeixi l'activitat i consistirà en:

- La **lectura prèvia** dels **textos** triats de la **novel·la Mirall Trencat** (Annex1)
- Un **comentari i interpretació** dels mateixos.
- La **plasmació en un dibuix** (tamany DinA4) que caldrà portar el dia de la visita i deixar.
- La **tria d'objectes personals** que els nens i nenes trobin bonics. **Han de cabre en una butxaca i s'han de dur a l'exposició** (una bala de vidre, un ninotet, una postal, una flor...) i seran retornats un cop acabada l'activitat.

Lectures complementàries (es poden fer abans o després de la visita)

Tot i no ser obres de Mercè Rodoreda, es recomana la lectura d'algun d'aquests llibres que evocuen la mateixa sensació que es desprèn de l'obra *Mirall trencat*, per tal que els infants entenguin que el **tema de la pèrdua i el record** és un tema recurrent dins la literatura universal.

JOLES SENNELL. *Conte de riure, conte de plorar*. Il·lust. Jordi Vila. Barcelona: Cruïlla, 2003

GISBERT, Juan Manuel. *El guardià de l'oblit*. Il·lust. Alfonso Ruano. Barcelona: Cruïlla, 1990* (descatalogat)

VAN ALLSBURG, Chris. *L'expres Polar*. Barcelona: Ekaré, 2004

Altres informacions complementàries

Podeu fer una aproximació a l'obra de **Joseph Cornell**, artista coetani de Mercè Rodoreda. (<http://www.ibiblio.org/wm/paint/auth/cornell/>), qui, com a la nostra proposta, fa ús de capses de vidre on tanca els seus objectes trobats, retalls de premsa, fotografies...

Annex 1

TEXTOS

Així que baixaren del cotxe la Teresa es quedà tan parada que només tingué esma de dir: “Déu meu, ¡sembla un castell!” Al peu del reixat començava un caminal molt ample, amb castanyers a banda i banda; al fons, alta de tres pisos, amb dues torratxes i totes les teulades de rajoleta verda, coberta d’heura amb les fulles que ja s’anaven tornat vermelles, la casa es retallava sobre un cel de tardor. Feia vent i els tres graons que pujaven fins a l’entrada estaven mig colgats de fulles. A un costat, tocant a la porta, hi havia dues gerres grosses, vernissades, plenes de terra, i uns quants testos amb plantes mortes. Valldaura aixecà el bastó i, assenyalant la terrassa aguantada per quatre columnes de marbre rosa que protegia el cancell, digué: “La faré cobrir de vidres i a l’hivern hi podrem prendre el sol”.

La Teresa, quan es posava una rosa al pit, l’anava a collir ella mateixa: Només li agradaven les de color de carn d’aquells rosers que tapaven les parets de la caseta dels safarejos. Eren grosses com el puny i feien una olor que marejava.

El dia del ball la Teresa arribà a casa dels Bergadà una mica tard. La primera persona que s’acostà a saludar-la fou Salvador Valldaura. “Quina sorpresa... em pensava que era a París”. Estava esplèndida; amb la cintura de vespa, l’antifaç a la mà, enguantada fins més amunt dels colzes i amb les espatlles nues: la blonda blanca li acabava d’enfosquir la pell. S’havia posat un pom de violetes a la banda del cor i un altre damunt del cabells. Sense cap joia.